

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Cob/108/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122242438
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Barková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:6122242438.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Barkovej a členiek senátu JUDr. Ivany Nevidánskej a Mgr. Jany Brádzikovej v spore žalobcu: CAMIONSERVICE NZ, s.r.o., so sídlom Komárňanská cesta 23, 940 01 Nové Zámky, IČO: 46 943 391, právne zastúpený: AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, 040 01 Košice, IČO: 47 237 406, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený: JUDr. Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, o zaplatenie 186,38 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-35Cb/18/2022 - 128 zo dňa 30.10.2023, takto

rozhodol:

- I. Krajský súd v Bratislave rozsudok Mestského súdu Bratislava III č.k. B1-35Cb/18/2022 - 128 zo dňa 30.10.2023 **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Mestský súd Bratislava III (ďalej aj ako „súd“ alebo aj ako „súd prvej inštancie“) rozsudkom č.k. B1-35Cb/18/2022 - 128 zo dňa 30.10.2023 (ďalej aj ako „napadnutý rozsudok“) v právnej veci žalobcu CAMIONSERVICE NZ, s.r.o., so sídlom Komárňanská cesta 23, 940 01 Nové Zámky, IČO: 46 943 391 (ďalej aj ako „žalobca“), proti žalovanému KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441 (ďalej aj ako „žalovaný“), o zaplatenie 186,38 eura s príslušenstvom, uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 186,38 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 186,38 eura od 11.09.2021 do zaplatenia, paušálnu náhradu nákladov vo výške 40 eur, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.) a povinnosť zaplatiť žalobcovi 100 %-nú náhradu trov súdneho konania, o výške ktorých rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku vo veci samej (výrok II.).

2. Súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2, § 788 ods. 1 a § 797 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Občiansky zákonník“), § 42 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „Obchodný zákonník“) a § 191 ods. 1, § 218 ods. 1, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „CSP“).

3. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobou podanou na súd dňa 15.02.2022 žalobca žiadal, aby mu žalovaný uhradil istinu vo výške 186,38 eura s príslušenstvom. Svoj nárok odôvodnil neoprávneným odmietnutím vyplatenia častí nároku na náhradu škody titulom škodovej udalosti. Právnemu predchodcovi žalobcu - spoločnosti TRANS DILEMA SK s.r.o. vznikla na motorovom vozidle značky IVECO Daily, EČV: NZ XXXGB (ďalej aj ako „motorové vozidlo“ alebo aj

ako „poistené motorové vozidlo“) škoda vo výške 1 458,46 eura. Žalovaný na základe oznámenia o škodovej udalosti nepriznal právnenému predchodcovi žalobcu časť uplatnenej náhrady škody vo výške 186,38 eura spočívajúcu v znížení hodinovej sadzby účtovanej servisom a v znížení lakovacej konštanty. Právny predchodca žalobcu pohľadávku vo výške 186,38 eura spočívajúcu v neuznanej časti náhrady škody postúpil na žalobcu zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 03.11.2021. Žalobca mal za to, že skutočnosti, ktoré žalovaný v oznámení o poukázaní náhrady škody, resp. vo výpočtoch poistného plnenia uviedol, nemajú zákonný ani zmluvný podklad a pokladal ich za účelové.

Súd vo veci vydal dňa 21.02.2022 platobný rozkaz sp. zn. 6Up/141/2022, proti ktorému žalovaný podal odpor, v ktorom namietol, že neuznáva žalovaný nárok v celom rozsahu, nakoľko žalovaný stanovil výšku primeraných nákladov na opravu, ktoré poukázal poistenému a trval na kategorizácii žalobcu ako neautorizovaného servisu a teda na krátení výšky normohodiny. Ku dôvodnosti krátenia lakovacej konštanty sa nevyjadril.

Žalobca sa podaním zo dňa 15.03.2022 vyjadril k odporu žalovaného a uviedol, že rozlišovanie servisov v oznámení o poistnom plnení na autorizované a neautorizované, resp. na zmluvné a nezmluvné, nemá oporu v zákone a predložil rozsiahle citácie judikatúry preukazujúce dôvodnosť uplatneného nároku.

V ďalších častiach odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie stručne zhrnul obsah pojednávania konaného dňa 07.08.2023, na základe listinných dôkazov (bod 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ustálil skutkový stav veci a dospel k záveru, že spornou medzi stranami sporu bola skutočnosť, či žalovaný dôvodne krátil poistené plnenie v časti výšky ceny normohodiny a lakovacej konštanty. Ako nespornú súd prvej inštancie vyhodnotil existenciu poistenia škodcu, jeho rozsah, okolnosti vzniku škodovej udalosti a rozsah vyplatenia plnenia.

Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že pre úspech žalovaného v časti procesnej obrany spočívajúcej v neprímeranosti výšky ceny normohodiny prác žalobcu by žalovaný musel preukázať, že žalobcom účtovaná výška normohodiny bola v zjavnom nepomere k obvyklej cene v lokalite. Súd prvej inštancie mal za to, že uvedené žalovaný v konaní nepreukázal. Taktiež zdôraznil, že od právneho predchodcu žalobcu ako osoby poškodenej škodovou udalosťou nie je možné v žiadnom prípade spravodlivo požadovať, aby si pred umiestnením vozidla do servisu urobil prieskum ceny normohodín všetkých servisov v okolí a zvolil si servis s podľa žalovaného primeranou výškou ceny normohodiny. Uvedenému postupu tiež bráni skutočnosť, že žalovaný nikdy nezverejnil ním akceptovanú výšku ceny normohodín. Poukazoval na to, že žalobca v konaní predložil cenník konkurenčných autoservisov preukazujúcich, že použitá cena normohodiny je nižšou alebo porovnateľnou cenou, než u konkurenčných servisov.

K uplatneným lakovacím konštantám súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcom použité ceny normohodín za mechanické a lakovacie práce sú porovnateľné, resp. výhodnejšie a nižšie ako ceny porovnateľných autoservisov v rozhodnom mieste a čase a tvrdenie o rozdielnej výške normohodín pri neautorizovaných servisov (za ktorý označil žalobcu žalovaný) je právne neudržateľné v prípade, ak žalobca dodržal technologický postup daný výrobcom motorového vozidla a presnú špecifikáciu povolených náhradných dielov a náplní. Skonštatoval, že opak žalovaný nepreukázal. Súd prvej inštancie mal za to, že označenie žalobcu ako neautorizovaného servisu nie je dôvodom ani na použitie nižšej ceny normohodiny, ani na zníženie lakovacej konštanty v zmysle ustálenej judikatúry a legislatívy EÚ, pričom poukazoval napríklad na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/76/2019.

Súd prvej inštancie poukazoval na to, že žalovaný v oznámeniach o plnení uviedol, že pri výpočte plnenia poskytol náhradu lakovacej konštanty 100 %, čo vzhľadom na fakturáciu žalobcu (ktorý si účtoval normohodinu za lakovacie práce), spôsobuje neprehľadnosť dôvodu krátenia plnenia v tejto časti, čím si žalovaný nespĺnil povinnosť svoje závery, na základe ktorých došlo ku kráteniu poistného plnenia, riadne odôvodniť podľa § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka.

S poukazom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že právny predchodca žalobcu si u žalovaného uplatnil v priznanej časti reálnu výšku škody, ktorá mu vznikla ako náklady na opravu a uvedenie motorového vozidla do stavu, v akom sa nachádzalo pred škodovou udalosťou. Pri časti žalovaného nároku predstavujúceho krátenú lakováciu konštantu súd prvej inštancie skonštatoval,

že žalovaný neunesol dôkazné bremeno preukázania relevantnosti krátenia konštanty na 100 % a zdôraznil, že žalovaný v konaní ani dôvodnosť uplatnenia lakovacej konštanty vo výške 100 % netvrdil.

Súd prvej inštancie poukazoval na to, že žalovaný nemôže svojvoľne krátiť poisťné plnenie len na základe toho, že motorové vozidlo bolo opravené v neautorizovanom servise a nemá zákonnú možnosť vnútiť svoju vôľu výberu servisu poisťnému a prípadné uprednostňovanie zmluvných servisov môže mať nanajvýš čisto odporúčací charakter. V rámci voľného trhu je na poisťnom, v akom servise (či autorizovanom, neautorizovanom, zmluvnom alebo nezmluvnom) si nechá poškodené motorové vozidlo opraviť, pokiaľ náklady, ktoré boli vynaložené sú účelné a smerovali k odstráneniu poškodení spôsobených v rámci škodovej udalosti. Označenie žalobcu ako neautorizovaného servisu nie je dôvodom ani na použitie nižšej ceny normohodiny, ani na zníženie lakovacej konštanty v zmysle ustálenej judikatúry a legislatívy EÚ. Na podporu uvedených záverov súd prvej inštancie poukazoval napríklad na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4Cob/153/2020 a sp. zn. 1Cob/76/2019.

K spornej otázke aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca v spore predložil potvrdenie leasingového prenajímateľa ako veriteľa o splnení záväzku zabezpečeného prevodom vlastníckeho práva zo dňa 31.05.2021, ktorým preukázal, že v čase postupovania pohľadávky bol právny predchodca žalobcu výlučným vlastníkom poisťného motorového vozidla, a preto vyhodnotil túto námietku žalovaného ako nedôvodnú.

S poukazom na uvedené súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno krátenia vyplateného poisťného plnenia v žiadnej časti žalovaného nároku a naopak, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal relevanciu žaloby v priznanom rozsahu.

Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. s tým, že omeškanie stanovil v zmysle § 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka dňom nasledujúcim po uplynutí 15-dňovej lehoty od ukončenia šetrenia poisťnej udalosti.

O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný v celom rozsahu, nakoľko súd žalobe vyhovel v celom rozsahu, a preto žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný včas odvolanie v celom rozsahu, z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d) a f) CSP a namietal, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalovaný navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov prvoinštančného aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca s ním vstúpil do zmluvného vzťahu na základe zmluvnej voľnosti a ako podnikateľský subjekt konajúci s odbornou starostlivosťou dobrovoľne akceptoval všetky podmienky poisťenia, okrem iného aj krátenie poisťného plnenia, ak sa žalobca rozhodol pre opravu motorového vozidla v neautorizovanom alebo nezmluvnom servise. Mal za to, že postupoval podľa zmluvných dojednaní, ktoré boli súčasťou poisťnej zmluvy uzatvorenej s právny predchodcom žalobcu a za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie o tom, že krátil výšku poisťného plnenia svojvoľne a bez právneho rámca. Žalovaný namietal, že rozlišovaním medzi autorizovanými a neautorizovanými servismi žalobcu nijako nediskriminoval. Poukazoval na to, že autorizovaný autoservis má uzatvorenú zmluvu s výrobcom vozidiel, na základe ktorej má aj z toho vyplývajúce povinnosti, najmä dodržiavanie určitých postupov pri vykonávaní opráv, školenia zamestnancov, povinnosti týkajúce sa používania náhradných dielov a podobne a zároveň si spravidla účtuje vyššiu cenu práce, nakoľko sú na neho kladené vyššie kvalitatívne požiadavky. Uviedol, že v súvislosti s porovnaním kvality autorizovaných a neautorizovaných servisov bol vykonaný napríklad aj test spoločnosťou TOPTTEST, z ktorého výsledkov vyplynulo, že autorizované servisy poskytujú kvalitnejšie služby a uplatňujú správne pracovné postupy. Žalovaný mal za to, že kvalita servisnej činnosti v prípade autorizovaných servisov je na vyššej úrovni v porovnaní s neautorizovanými servismi, preto nepovažoval za správne tvrdenie, že by boli autorizované servisy umelo zvýhodňované

za výkon totožnej činnosti ako servisy neautorizované. V tejto súvislosti žalovaný poukazoval aj na ustanovenie § 48 ods. 2 zákona č. 106/2018 Z. z. o prevádzke vozidiel v cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o prevádzke vozidiel“). Mal za to, že súd prvej inštancie sa nedokázal vysporiadať s jeho argumentáciou, že poistné plnenie krátil podľa všeobecných poistných podmienok, a teda postupoval v intenciách poistnej zmluvy a príslušných poistných podmienok pri krátení poistného plnenia z dôvodu, že opravu poškodeného vozidla nevykonala autorizovaná opravovňa.

Žalovaný v odvolaní taktiež namietol, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal s tým, aké skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa riadil pri ich hodnotení, preto považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku za nepreskúmateľné.

5. K odvolaniu žalovaného sa žalobca vyjadril v podaní zo dňa 05.02.2024 a uviedol, že súd prvej inštancie sa riadnym spôsobom vysporiadal s argumentáciou žalovaného a svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a ponúkol sporovým stranám dostatočné a presvedčivé odôvodnenie, a to nielen s poukazom na zákonnú úpravu, ale aj na relevantnú judikatúru. Taktiež mal za to, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď zohľadnil ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka s tým, že žalovaný si neplnil povinnosti vyplývajúce z kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že samotná skutočnosť, či ide o autorizovaný alebo neautorizovaný servis neovplyvňuje kvalitu vykonanej práce, a teda nepredstavuje ani dôvod na krátenie ceny práce. Mal za to, že žalovaný v prvoinštančnom konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že by zo strany žalobcu došlo k nedodržaniu technologických postupov daných výrobcom, keďže oprava bola vykonaná správne a za účelom uvedenia motorového vozidla do pôvodného stavu. Žalobca argumentoval, že svoj nárok riadnym spôsobom odôvodnil a riadne preukázal predloženými dôkazmi, pričom žalovaný nepreukázal oprávnenosť krátenia poistného plnenia. V tejto súvislosti poukazoval na to, že dôkazné bremeno je na žalovanom - poisťovni, nakoľko on je ten, kto má z krátenia poistného plnenia finančný prospech, avšak žalovaný ani v priebehu súdneho konania nepodložil svoje tvrdenia relevantnými dôkazmi a neunesol bremeno tvrdenia, nakoľko počas celého súdneho konania vôbec nepoukazoval na zmluvné dojednania, ktoré by podľa neho mali oprávňovať jeho postup pri krátení poistného plnenia a v súdnom konaní ani len netvrdil dôvodnosť uplatnenia lakovacej koštickej konštanty vo výške 100 %. Z uvedených dôvodov žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil. Na podporu svojej argumentácie žalobca poukazoval na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/153/2020, rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1Cob/76/2019, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Co/25/2022 a uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 21.01.2015 sp. zn. II. ÚS/38/2015.

6. Podaním zo dňa 12.08.2024 žalobca predložil návrh na prerušenie predmetného súdneho konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Najvyššom súde Slovenskej republiky pod sp. zn. 4Obdo/38/2023. Podaním zo dňa 19.11.2024 žalobca oznámil súdu, že jeho návrh na prerušenie konania je ďalej irelevantný, pretože Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Obdo/38/2023 rozhodnutím zo dňa 30.09.2024 dovolanie odmietol. S poukazom na uvedené, nakoľko žalobca na svojom návrhu na prerušenie konania netrval, odvolací súd dospel k záveru, že nie je daný dôvod o tomto návrhu rozhodovať.

7. Žalobca sa v odvolacom konaní vyjadril aj podaním zo dňa 14.02.2025, v ktorom uviedol, že v právnej veci týkajúcej sa havarijného poistenia dochádza k diametrálnym rozdielom v rozhodovaní mestských a krajských súdov. Žalobca mal za to, že argumentácia ohľadom limitácie ceny normohodiny v závislosti od druhu autoservisu je bezpredmetná. Poukazoval na to, že aj v prípade nároku na poistné plnenie z titulu havarijného poistenia ide o kompenzáciu škody. V tejto súvislosti poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 10.03.2015 sp. zn. 32Cdo/763/2013 a na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Obo/12/2020. Taktiež argumentoval, že predmetný žalobou uplatnený nárok je nárokom vyplývajúcim z Občianskeho zákonníka. Mal za to, že neexistuje žiadne zákonné ustanovenie, ktoré by umožňovalo odlišný výklad prístupu k právnickej osobe ako poistenému v porovnaní s fyzickou osobou alebo, ktoré by umožňovalo rozdielne regulovať, nastavovať a určovať výšku poistného plnenia pre právnické osoby a fyzické osoby v oblasti poistenia majetku. Ďalej dôvodil, že diferencovanie rozsahu poistného plnenia v závislosti od druhu autoservisu je v rozpore so zákonom ako aj judikatúrou, pričom poukazoval na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5Cob/148/2024. Žalobca taktiež považoval podľa § 39 Občianskeho zákonníka za

neplatné ustanovenia zmluvných dojednaní, ktoré rozširujú možnosť primerane znížiť poistné plnenie, a to nad rámec kogentných ustanovení § 799 ods. 3 a § 809 Občianskeho zákonníka v rozpore s § 788 ods. 4 Občianskeho zákonníka. Zdôraznil, že aplikácia ustanovenia § 806 Občianskeho zákonníka nevylučuje potrebu aplikácie § 799 ods. 3 Občianskeho zákonníka. Poukazoval na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Odo/1288/2004 zo dňa 24.10.2006, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/45/2021 zo dňa 28.07.2022 a sp. zn. 9Cdo/73/2021 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/121/2019. Žalobca uviedol, že poistený sa priamo v poistnej zmluve s poisťovňou dohodol na maximálnom možnom spolupodieľaní sa na vzniknutej škode - spoluúčasti, ktorá je zároveň obmedzená poistnou sumou a na výške normohodiny, ktorá mala byť obvyklá pre danú značku v danom regióne. Napriek tomu žalovaný znížil poistné plnenie ešte pod limit dohodnutý v poistnej zmluve. Zároveň zdôraznil, že poistné podmienky neboli medzi zmluvnými stranami dohodnuté, nešlo o dohodu strán, lebo v žiadnom prípade poistenia, nikto nemôže zasahovať do znenia všeobecných poistných podmienok a zmluvných dojednaní. Poukazoval na to, že v samotnej poistnej zmluve bolo uvedené, že normohodina je obvyklá pre značku v danom regióne, preto aj žalovaný mal pri určovaní výšky poistného plnenia určiť obvyklú cenu v danom regióne pre danú značku motorového vozidla a nie poistné plnenie znížiť z dôvodu, že opravu vykonal neautorizovaný servis. Žalobca ďalej upozorňoval na nezrozumiteľnosť a právnu neistotu vyplývajúcu z ustanovení zmluvných dojednaní žalovaného. Uviedol, že poisťovňa jednostranne stanovila maximálnu výšku normohodiny na maximálne 25 eur bez DPH. Tento prístup považoval za problematický, pretože poisťovňa si sama určuje náklady bez objektívnych kritérií a bez možnosti poisteného ovplyvniť tento proces. Navyše, poistený nie je vopred informovaný o tom, aké plnenie mu bude priznané, čo vytvára právnu neistotu a porušuje zásadu určitosti právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka. Mal za to, že žalovaný si týmto ustanovením vyhradzuje právo rozhodnúť o primeranosti nákladov bez ohľadu na reálne trhové podmienky a ďalšie objektívne skutočnosti ako je napr. značka vozidla. Takéto nastavenie zmluvných dojednaní považoval za rozporné s § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka a neplatné pre rozpor s právnymi predpismi a zásadami dobrých mravov. Žalobca taktiež namietal, že výška poistného plnenia nie je určená vopred na základe jasných kritérií, ale závisí od subjektívnych rozhodnutí poisťovateľa. Takýto postup vytvára právnu neistotu a ohrozuje predvídateľnosť postupu poisťovateľa. Zdôraznil, že normohodina bola zmluvne dohodnutá v poistnej zmluve, a preto je v rozpore s princípmi poistenia, aby na poisteného boli ďalšími spôsobmi, a to či už zmluvnými dojednaniami alebo všeobecnými poistnými podmienkami, bez akéhokoľvek relevantného právneho dôvodu prenášané ďalšie finančné náklady na opravu veci vyplývajúce z poistnej udalosti, ktoré má znášať práve poisťovňa. Mal za to, že aj táto skutočnosť je v rozpore s uzatvorenou poistnou zmluvou, v ktorej si zmluvné strany jasne vymedzili práva a povinnosti (poistné riziko a spoluúčasť na vzniknutej škode, normohodinu). Namietal, že rozširovanie dôvodov zníženia poistného plnenia vymedzených v zmluvných dojednaniach poisťovne nad rámec kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka spôsobuje automatickú neplatnosť ustanovení zmluvných dojednaní poisťovne, ktoré siahajú nad uvedený rámec kogentnej právnej úpravy. Taktiež zdôraznil, že žalovaný poistenému neurčil žiadnu opravovňu. Namietal, že ani zásada zmluvnej voľnosti nie je absolútna. V konkrétnych okolnostiach prejednávaneho sporu poukazoval na to, že zmluvné dojednanie a všeobecné poistné podmienky neboli individuálne dohodnuté medzi poistníkom a poisťovateľom. Ide o predformulované jednostranné podmienky, ktoré poistník nemá možnosť ovplyvniť. Takéto jednostranne určené podmienky nemožno považovať za prejav zmluvnej voľnosti s tým, že poistený síce svojim podpisom vyjadril súhlas s poistnou zmluvou, avšak zmluvné dojednanie a všeobecné poistné podmienky žalovaného osobitne nepodpísal. Podmienky boli jednostranne určené poisťovateľom bez možnosti ich individuálneho ovplyvnenia poisteným, pričom niektoré ustanovenia sú navyše v rozpore s kogentnými normami Občianskeho zákonníka. Zmluvná voľnosť je preto v tomto prípade iba zdanlivá a nemôže slúžiť ako argument v prospech žalovaného. K otázke obmedzovania hospodárskej súťaže žalobca poukazoval na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-32/11, Allianz Hungária Biztosító Zrt. a i. proti Gazdasági Versenyhivatal ako aj na Nariadenie Komisie (EÚ) č. 461/2010 z 27. mája 2010 o uplatňovaní článku 101 ods. 3 Zmluvy o fungovaní Európskej únie na kategórie vertikálnych dohôd a zosúladených postupov v sektore motorových vozidiel, ako aj na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS/309/2020 zo dňa 14.10.2021.

8. Ďalšie vyjadrenia strán sporu neboli súdu v odvolacom konaní doručené.

9. Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo aj ako „krajský súd“) v zmysle § 34 CSP, po oboznámení sa s obsahom spisu a po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu

prvej inštancie v medziach daných rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi v zmysle § 379 a § 380 CSP, postupom bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

10. Podľa § 191 ods. 1 CSP, dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

12. Podľa § 788 ods. 1 Občianskeho zákonníka, poisťnou zmluvou sa poisťiteľ zaväzuje poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a fyzická alebo právnická osoba, ktorá s poisťiteľom poisťnú zmluvu uzavrela, je povinná platiť poisťné.

13. Podľa § 797 ods. 2 Občianskeho zákonníka, právo na plnenie vznikne, ak nastane skutočnosť, s ktorou je spojený vznik povinnosti poisťiteľa plniť (poisťná udalosť).

14. Po oboznámení sa s obsahom súdneho spisu, napadnutým rozsudkom v rozsahu podaného odvolania a s konaním pred súdom prvej inštancie, ktoré predchádzalo jeho vyhláseniu, ako aj s odvolaním žalovaného a vyjadreniami žalobcu k odvolaniu, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie spôsobom súladným s dikciou ustanovenia § 220 ods. 2 CSP rozhodnutie presvedčivo a náležitým spôsobom odôvodnil, keď sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmý myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom. Konanie pred súdom prvej inštancie bolo vedené v súlade so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu a odvolací súd nezistil žiadne vady procesného charakteru, ktoré by mali za následok nesprávnosť napadnutého rozsudku. Napadnutý rozsudok je v zmysle § 387 ods. 1 CSP vo výroku vecne správny.

15. Predmetom konania bol nárok žalobcu ako právneho nástupcu spoločnosti TRANS DILEMA SK s.r.o. ako poisteného z poisťenej zmluvy č. 6593514417/2, predmetom ktorej bolo havarijné poistenie motorového vozidla IVECO Daily, EČV: NZ XXXGB, voči žalovanému ako poisťovateľovi na poisťné plnenie z poisťenej udalosti, ku ktorej došlo dňa 16.07.2021 a ktoré žalovaný žalobcovi nepriznal v sume 186,38 eura. Súd prvej inštancie žalobe v celom rozsahu vyhovel, pričom dospel k záveru, že žalovaný v konaní nepreukázal svoju procesnú obranu spočívajúcu v tvrdení o neprimeranosti výšky ceny normohodiny prác fakturovaných za opravu poisteného motorového vozidla neautorizovaným autoservisom (žalobca, postupník), ako ani dôvodnosť zníženia lakovacej konštanty a zároveň konštatoval, že žalobca uniesol dôkazné bremeno a preukázal dôvodnosť žalobou uplatneného nároku.

16. Úlohou odvolacieho súdu bolo preskúmať, či odvolacie námietky žalovaného sú dôvodné.

17. K odvolacej námietke žalovaného, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s jeho procesnou obranou, v zmysle ktorej krátil poisťné plnenie podľa všeobecných poisťných podmienok (zmluvných dojednaní) a nesprávne sa vysporiadal so skutočnosťou, že žalobca s ním vstúpil do zmluvného vzťahu na základe zmluvnej voľnosti, pričom rozlišovaním medzi autorizovanými a neautorizovanými servismi pri stanovení výšky poisťného plnenia žalobcu nijako nediskriminoval, odvolací súd uvádza, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie formulovaným v bode 23. odôvodnenia napadnutého rozsudku, a to že žalovaný v konaní nepreukázal, že žalobcom (ako opravcom) účtovaná cena normohodiny práce za opravu poisteného motorového vozidla poškodeného pri danej poisťnej udalosti, bola v zjavnom nepomere k obvyklej cene v danom čase a lokalite a naopak žalobca v konaní preukázal reálne náklady na opravu poisteného motorového vozidla a ako dôkaz predložil cenníky konkurenčných autoservisov, z ktorých vyplynulo, že žalobcom uplatnená cena normohodiny práce bola nižšou, resp. porovnateľnou než u konkurenčných servisov.

K obrane žalovaného, že pri určení výšky poisťného plnenia postupoval podľa zmluvných dojednaní, ktoré boli súčasťou poisťnej zmluvy, ktoré poistený dobrovoľne akceptoval odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/73/2021 zo dňa 27.10.2021, v ktorom sa uvádza, že „Všeobecná právna úprava poistenia ako právneho pomeru, založeného poisťnou zmluvou,

ktorou sa zaväzuje poisťiteľ poskytnúť v dojednanom rozsahu plnenie, ak nastane náhodná udalosť v zmluve bližšie označená a poisťenec platiť poistné (§ 788 a nasl. OZ) i osobitná úprava poistenia majetku (§ 806 a nasl. OZ) predpokladá, že podrobnejšia úprava práv a povinností účastníkov tohto pomeru bude v konkrétnom prípade obsiahnutá v poistných podmienkach, ktoré tvoria súčasť poistnej zmluvy. Poistné podmienky ustanovujú okrem iného, ako má byť určená výška plnenia poisťovateľa, ak dôjde v dôsledku poistnej udalosti k poškodeniu, zničeniu, odcudzeniu, prípadne strate poistenej veci. Ide o plnenie na základe poistnej zmluvy, nie o náhradu škody, a preto pre plnenie poisťovateľa platia jedine ustanovenia zmluvných podmienok“. Z uvedeného je zrejmé, že poistným plnením, na ktoré má poistený právny nárok, nemusí byť bez ďalšieho suma, ktorá bola poistenému fakturovaná autoservisom za opravu poškodeného vozidla, ale suma, ktorú je v zmysle zmluvných dojednaní obsiahnutých v poistnej zmluve a všeobecných poistných podmienkach povinný vyplatiť poisťovateľ poistenému, a to aj vo vzťahu k zohľadneniu rozlišovania opravovní na autorizované, resp. neautorizované alebo na zmluvné a nezmluvné.

Odvolačný súd sa preto síce stotožnil s argumentáciou odvolateľa, že je vecou zmluvnej voľnosti zmluvných strán, ako si v poistnej zmluve, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú všeobecné poistné podmienky a zmluvné dojednania, dohodnú podmienky na poskytnutie poistného plnenia, a to aj pri rozlíšení autoservisov na zmluvné a nezmluvné, resp. na autorizované a neautorizované, avšak uvedené nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku, nakoľko v danom prípade, ako vyplývalo z oznámenia žalovaného o poistnom plnení zo dňa 27.08.2021 (č.l. 7 s. spisu) a ako v bode 11. odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatoval aj súd prvej inštancie, žalovaný určil výšku poistného plnenia tak, že pri jeho výpočte priznal primerané náklady na cenu práce pre neautorizovaný servis vo výške 20 eur bez DPH, ktoré mali zodpovedať primeranej sadzbe normohodiny práce neautorizovaných servisov v danom regióne a čase. Žalovaný v oznámení o poistnom plnení, ako ani v rámci procesnej obrany v konaní, neoznačil ustanovenie zmluvných dojednaní, ktoré zohľadnil pri určení výšky poistného plnenia ale iba konštatoval, resp. namietal, že poskytnuté poistné plnenie zodpovedá výške nákladov potrebných na uvedenie poisteného motorového vozidla do stavu pred poistnou udalosťou a cenu za jednu normohodinu práce určil ako priemer cien za jednu normohodinu u všetkých neautorizovaných opravcov v danom regióne a čase. Z uvedeného je tak zrejmé, že žalovaný sám pri určení výšky poistného plnenia vychádzal z primeraných nákladov pre neautorizovaný servis a ktoré následne určil vo výške 20 eur bez DPH. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že pre úspech žalovaného vo vzťahu k procesnej obrane spočívajúcej v tvrdení neprimeranosti výšky ceny normohodiny prác, by žalovaný musel preukázať, že žalobcom účtovaná výška normohodiny práce bola v zjavnom nepomere k obvyklej cene v danom čase a lokalite (aj pre neautorizovaný servis), čo však v konaní nepreukázal. Odvolačný súd preto v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno v rozhodnej otázke preukázania dôvodnosti výšky priznaného poistného plnenia v zmysle oznámenia o poistnom plnení. V tomto smere súd prvej inštancie taktiež správne uzavrel, že žalobca naopak primeranosť ním účtovanej ceny normohodiny práce preukázal predloženými cenníkmi iných neautorizovaných autoservisov. Odvolačný súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že žalovaným priznaná výška ceny za normohodinu prác ani nekoreluje so žalovaným určenou výškou primeraných nákladov v zmysle čl. IX zmluvných dojednaní.

V tejto súvislosti odvolačný súd zdôrazňuje, že civilné sporové konanie je ovládané prejednávajúcou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňou nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Dôkazné bremeno ohľadom určitých skutočností leží na tej strane sporu, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky; ide o tú stranu sporu, ktorá existenciu týchto skutočností tiež tvrdí. V danom prípade na žalovanom ležalo dôkazné bremeno na preukázaní ním uplatnenej procesnej obrany v konaní spočívajúcej v tvrdení, že ním žalobcovi (resp. jeho právnomu predchodcovi) priznané poistné plnenie bolo v rozsahu primeraných nákladov za cenu práce pre neautorizovaný servis v danom regióne a čase, pričom súd prvej inštancie zohľadňujúc vykonané dokazovanie a procesný útok žalobcu a procesnú obranu žalovaného dospel k záveru, že žalovaný toto svoje dôkazné bremeno, a teda primeranosť ceny ním priznaných nákladov a zároveň neprimeranosť žalobcom účtovanej normohodiny, neunesol. Odvolačný súd preto považoval túto odvolaciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

18. K odvolacej námietke žalovaného, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je nepreskúmateľné a súd prvej inštancie v ňom neuviedol, aké skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a kýmí úvahami sa pri ich hodnotení riadil, odvolací súd uvádza, že v napadnutom rozsudku neabsentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie a argumentáciu súdu prvej inštancie obsiahnutú v odôvodnení napadnutého rozsudku nie je možné považovať za vnútorne rozpornú. Súd prvej inštancie náležitým spôsobom napadnutý rozsudok odôvodnil, keď sa v jeho odôvodnení vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre rozhodnutie vo veci samej, pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmý myšlienkový postup súdu prvej inštancie vedúci ku v ňom ustáleným skutkovým a právnym záverom. Súd prvej inštancie v bodoch 8. až 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol, z ktorých listinných dôkazov vychádzal a z vykonaného dokazovania zistený skutkový stav veci. V bodoch 20. a 21. odôvodnenia napadnutého rozsudku súd prvej inštancie ustálil sporné a nesporné otázky v konaní, v bodoch 23. a 26. až 28. odôvodnenia súd prvej inštancie stručne ale zrozumiteľne uviedol, z akých dôvodov dospel k záveru o neunesení dôkazného bremena žalovaným vo vzťahu k ním určenej výške poistného plnenia. V bodoch 30. a 31. odôvodnenia sa súd prvej inštancie zrozumiteľne a dostatočne vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v predmetnom konaní. Súd prvej inštancie sa tak v odôvodnení napadnutého rozsudku so žalobou uplatneným nárokom vysporiadal v intenciách procesného útoku žalobcu a procesnej obrany žalovaného v súlade s § 220 CSP.

Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatneného návrhu, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva sa strane sporu odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Za znemožnenie strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces, treba preto považovať aj taký nedostatok rozhodnutia súdu, keď rozhodnutie neobsahuje žiadne dôvody alebo ak v ňom absentuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie vo veci, prípadne, ak argumentácia obsiahnutá v odôvodnení rozhodnutia je natoľko vnútorne rozporná, že rozhodnutie ako celok je nepresvedčivé (k tomu viď napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obdo/87/2021 zo dňa 30.09.2022). Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Odvolací súd preto považoval túto odvolaciu námietku žalovaného za nedôvodnú.

19. Záverom odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (pozri napr. III. ÚS 209/04). Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len ako „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 Dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázkou, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higinis c. Francúzsko z 19. februára 1998).

20. Odvolací súd dospel k záveru, že neboli naplnené odvolacie dôvody uvádzané žalovaným, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP, potvrdil.

21. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

22. Podľa § 262 ods. 1, 2 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

23. Podľa § 396 ods. 1 CSP, ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP, keďže žalobca bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, odvolací súd mu priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške trov tohto odvolacieho konania podľa § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

25. Toto rozhodnutie bolo členmi senátu prijaté pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2, veta druhá CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť právneho zastúpenia advokátom dovolateľ nemá len v prípadoch vymedzených § 429 ods. 2 CSP.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Nesplnenie náležitostí vyžadovaných § 428 a § 429 CSP má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 písm. d/, e/ CSP).